

[Peder Nørgaard.]

kerfabrikkernes Overskud kun tillader Udbetaling af Halvdelen.

I Fortsættelse af Udtalelser under første Behandling har Udvalget derfor beskæftiget sig med den fremsatte Tanke, at der af Sukkerfondens Midler skulde stilles et Beløb til Raadighed for Dyrkerne, saaledes at disse gennem et saadant Tilskud skulde kunne opnaa en Efterbetaling paa 22½ Øre pr. Dobbeltcentner. Dette har den højtærede Handelsminister ikke kunnet tiltræde, og Udvalgets Flertal kan fuldt ud give Handelsministeren Medhold i hans Standpunkt.

Det maa fremhæves, at Sukkerfondens Opgave først og fremmest er at være Stødpude over for de Tab, som Eksporten af Sukkerets Overskudsproduktion medfører, og der skal derfor meget vægtige Grunde til for at svække Sukkerfonden til Fordel for andre Formaal. Selv om Dyrkerne ikke opnaar mere end halv Tantième, saa er der dog Tale om en lønnende Produktion. Fra Dyrkernes Side erkendes det da ogsaa, at Sukkerproduktionen er bedre end nogen af de andre Produktionsgrene inden for Landbruget.

Et Mindretal inden for Udvalget har dog ment det oportunt i Betænkningen at fremsætte en Beklagelse over, at Sukkerfondens Midler ikke angribes paa den af Sukkerroedyrkerne ønskede Maade. Naar der yderligere tales om Tab, maa det være tilladt at sige, at det er en mærkelig Udtryksform for det Forhold, at Dyrkerne foruden den faste Pris for Sukkerroerne har al mulig Udsigt til at faa et Beløb paa 15 Øre pr. Dobbeltcentner som deres Andel i Sukkerindustriens Overskud. Det kan dog ikke være berettiget at tale om Tab, fordi man ikke naar saa stort et Overskud, som man havde haabet paa. Heller ikke kan det staa upaataalt hen, naar det hævdes, at Arbejdslønningerne er fastsat paa Grundlag af fast Pris plus fuld Tantième. Det er oplyst, at Sukkerroedyrkernes Repræsentanter under de faglige Overenskomstforhandlinger har henvist til, at der var en Risiko for Tantiémebeløbets Størrelse. Det forekommer mig da ogsaa, at det maa staa enhver klart, at naar det drejer sig om Tantième, har man at gøre med en ubestemt og foranderlig Størrelse, der direkte er afhængig af det Overskud, som Sukkerindustrien paa Basis af de herskende Vilkaar kan oparbejde.

Roedyrkerne er imidlertid kun den ene Part i Sagen. Der er jo ogsaa et Forhold til Sukkerfabrikkerne. Her har den højtærede Handelsminister oplyst, at han har

afslaaet Fabrikkernes Anmodning om at faa ændret Koncessionens Affattelse paa den Maade, at de, naar Forholdene tillader det, kan faa Ret til at give deres Aktionærer større Udbytte end de 6 pCt., som nu er Maksimum.

I Aar, hvor Overskuddet som nævnt ikke tillader Betaling af den fulde Tantième til Dyrkerne, maa Sukkeraktionærerne imidlertid nøjes med 5 pCt. Den 6te Procent kan kun komme til Udbetaling, naar der er fornødent Overskud, efter at Dyrkerne har faaet fuld Tantième. Som det fremgaar af den Skrivelse, som Udvalget har modtaget fra De danske Sukkerfabrikker, og som findes optrykt som Bilag til Betænkningen, mener Sukkerfabrikkerne, at skal Dyrkerne have noget af Sukkerfonden til Supplering af Tantième, saa skal Fabrikkerne ogsaa have noget til Hjælp til den 6te Procent. Selv om det kan se bestikkende ud, kan jeg dog ikke tiltræde denne Betragtning.

Derimod maa man give Sukkerfabrikkerne Medhold i, at en Svækkelse af Sukkerfonden først vil ramme Sukkerfabrikkerne, saafremt den Situation skulde indtræde, at Sukkerfondens Midler ikke er tilstrækkelige til Dækning af Tab, der maatte fremkomme ved Eksport af et Produktionsoverskud. En Afvejen af disse Interessesætninger vil under alle Forhold være nødvendig og letter paa ingen Maade Adgangen for Dyrkerne til Sukkerfonden. Det er min Tro, at Dyrkerne under disse Forhold i særlig Grad vil forstaa at vurdere Betydningen af Handelsministerens Løfte om til næste Aar at søge Hjælp til at skaffe Dyrkerne Tilskud fra Sukkerfonden, hvis den kommende Høst helt skulde slaa fejl.

Foruden til Dyrkerne og Fabrikkerne er der Hensyn at tage til Forbrugerne, der jo maa bære visse Byrder ved Sukkerordningen. De maa bæres af samfundsmæssige Grunde, men vi modsætter os Foranstaltninger, der kan indebære Muligheden af uforholdne Forhøjelser af Sukkerprisen. Fra Udvalgsflertallets Side paaskønner vi derfor den højtærede Handelsministers saglige Standpunkt til det rejste Problem.

Vi føler os ogsaa ovebevist om, at Mindretallets beklagende Ord i Betænkningen ikke vil finde Genlyd i de sukkerroedyrkende Egne i den Udstrækning, som maaske haabes. Her vil man som hidtil anerkende Regeringspartiernes Virksomhed ogsaa paa dette Omraade som et Arbejde paa uden at træde den enkelte for nær at tjene Helhedens Interesse.

Idet jeg opfordrer til, at man stemmer